

Sygn. akt V CSK 343/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku S. L.
przy uczestnictwie R. L. i B. L. o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia
spadku po K. L.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca 1158/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz R. L. i B. L. po 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 4 lutego 2015 r. Skarżący powołał się na oczywistą zasadność wniesionej skargi oraz na potrzebę wykładni art. 952 § 1 k.c. jako przepisu budzącego wątpliwości.

Jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego potrzeba wykładni przepisu prawa wywołującego wątpliwości – a więc przesłanka wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinna być rozumiana jako występowanie w sprawie problemu z zakresu wykładni prawa, który stał się przedmiotem rozbieżnych opinii w orzecznictwie (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14, nie publ.). Istota tej kwestii powinna odpowiadać przy tym naturze skargi kasacyjnej jako środka zaskarżenia realizującego cel publiczny, zarazem zaś służącego ochronie indywidualnych interesów stron postępowania. W konsekwencji, problem ten powinien posiadać ogólny i abstrakcyjny wymiar – co sprawiłoby, że jego wyjaśnienie mogłoby służyć rozwojowi prawa. Równocześnie kwestia ta powinna zachowywać ścisły związek ze sprawą, na której gruncie została sformułowana, mając istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia.

Kwestia, na którą powołał się skarżący, nie odpowiada przede wszystkim drugiemu z tych wymagań. Pytanie o subiektywne lub obiektywne rozumienie obawy rychłej śmierci na gruncie art. 952 § 1 k.c. nie ma bezpośredniego przełożenia na problemy występujące w sprawie, Sąd drugiej instancji bowiem stwierdził brak jakichkolwiek przesłanek wskazujących na możliwość istnienia po stronie spadkodawcy obawy rychłej śmierci. Z tego powodu ustalenie sposobu wykładni tej przesłanki pozostaje oderwane od zaskarżonego rozstrzygnięcia i nie miałoby znaczenia dla rozpoznania skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 3, art. 99, art. 520 § 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.